

Hoofdstuk 106

Lieve kleinkinderen,

Toen ik heel veel jaren geleden naar de lagere school ging, was er nog geen televisie en mijn moeder had geen telefoon. Dat laatste was te duur. Alleen onze buurman, de veearts en de boeren hadden telefoon. Als ze een zieke koe hadden, dan moesten ze wel de veearts kunnen bellen.

Eén keer in het jaar werd er in onze kerk een Cefa-film gedraaid.

Lieve kleinkinderen, kijk maar op internet wat een Cefa-film is.

Eén van die films die in onze kerk werd vertoond heette 'De overval'. Het gaat over een Knokploeg van de Ondergrondse die op 8 december 1944 een groot aantal gevangen genomen verzetsstrijders uit de gevangenis in Leeuwarden bevrijdde. Zonder een schot te lossen werden deze verzetslieden uit de zwaar bewaakte gevangenis gehaald. Een wonder!

Hoofdstuk 106 - Apostelen en Sadduceeën - Handelingen 5 : 12 - 42

Lang werd er door iedereen in Jeruzalem gepraat over de dood van Ananias en Saffira. Dit was wel heel erg. Om bang van te worden. Wilde jij wel lid worden van deze eerste Christengemeente? Je in de naam van Jezus laten dopen? Zo ja, dan moest je wel een heel goed en heilig mens zijn! Bij zo'n Geest en bij zulke mensen kon het dus gevaarlijk zijn als je

Diezelfde Geest die de apostelen kracht gaf om zieken te genezen gaf hun dus ook macht om te straffen.

Maar wat deden die apostelen grote wonderen! Zieken, verlamde mensen en blinden, ze werden allemaal genezen. Het kwam zelfs voor dat zieken buiten op straat werden gelegd, op draagbedden en slaapmatten. Ze hoopten dat Petrus voorbij zou lopen en dat ze door zijn schaduw gezond zouden worden.

Wanneer de apostelen en de anderen met elkaar naar de tempel gingen om te bidden en om God te loven en ze in de Zuilengang van Salomo bleven staan, dan durfde lang niet iedereen meer naar hen toegaan. Maar wanneer Petrus of één van de andere apostelen daar een wonder deed dan kwamen daar toch veel mensen op af. Alleen om de sensatie? Veel mensen lieten zich dan toch dopen.

En de Farizeeërs, zij die Jezus zo fel gehaat hadden, wat was hun mening over de eerste Christengemeente in Jeruzalem? Zij zagen dat de apostelen en allen die bij hen hoorden trouw naar de tempel gingen en zich strikt aan de wetten van Mozes hielden. Om die reden stonden zij niet kwaadwillend tegenover hen staan. In deze jonge gemeente zagen zij geen kwaad. Nee, zo'n aparte groep in

het Joodse volk kon volgens hen geen kwaad. Zo lang ze maar trouw naar de tempel gingen en zich aan de wet van Mozes hielden.

De Sadduceeërs waren een totaal andere mening toegedaan. Hoe groter de gemeente werd en hoe machtiger de wonderen van de apostelen, hoe feller zij hen gingen haten. Zij konden het niet uitstaan dat het volk zo hoog naar deze mensen opkeek en dat zij, de priesters en de oudsten, bijna niet meer in tel waren. Als het zo doorging dan was het gauw afgelopen met hun macht en invloed. Zo nu en dan leek het al dat die Galileeërs de baas waren op het tempelplein en dat de Zuilengang van Salomo van hen was! Dat was misschien niet eens het ergste, maar die onzinnige dingen die zij leerden, daar raakte het volk helemaal overstuurd door. Altijd weer ging het over de opstanding uit de dood, over engelen en geesten, over het eeuwige leven. Alsof het al niet mooi genoeg was dat de Farizeeërs daarin geloofden. Nu begonnen die Galileeërs er ook nog over. En dat gewone volk, de schare die de wet niet kende, liet zich alles wijsmaken. Het was maar goed dat zij de baas waren over de tempelpolitie. Dan konden ze ingrijpen wanneer dat nodig zou zijn....

Op zekere dag, toen de apostelen in de tempel waren, besloten de Sadduceeërs om hen gevangen te nemen. Alle twaalf. Naar de gevangenis met hen en een dag later zouden ze het Sanhedrin bijeen roepen om over deze ‘ongehoorzame’ mensen recht te spreken. Niet voor niets hadden zij Petrus en Johannes ten strengste verboden over Jezus te spreken....

Misschien zou het moeilijk worden om de Farizeeërs zo ver te krijgen om hen streng te straffen, maar Kajafas, de hogepriester zou hen er wel van overtuigen dat deze volgelingen van Jezus de Nazarener een gevaar voor de samenleving waren.

De volgende morgen waren alle leden van het Sanhedrin in de rechtszaal aanwezig om recht te spreken. Kajafas keek naar de deur. De soldaten konden nu elk ogenblik met de gevangenen binnenkomen. Hij hoorde haastige voetstappen. De deuren sloegen open en de officier van de wacht liep naar binnen.

‘Waar zijn de gevangen Galileeërs?’ wilde Kajafas zeggen, maar de hoofdman zei gejaagd: ‘Heer, toen wij vanmorgen bij de gevangenis kwamen zaten de deuren op slot en de soldaten stonden op hun post. Maar toen wij de deuren openden en naar binnengingen waren alle cellen leeg. De gevangenen waren er niet meer.’

Kajafas werd wit van kwaadheid. Nu had hij alles geregeld om deze mannen te straffen en nu waren ze gevlogen.....! De soldaten die op wacht stonden, hadden hen natuurlijk stiekem vrijgelaten. Een zogenaamd wonder.

Op dat moment ging de deur van de rechtszaal weer open en een bode liep naar binnen. Voor Kajafas bleef hij staan en boog diep.

‘Spreek,’ zei Kajafas. Dit was geen tijd voor plichtplegingen. De bode zei zijn boodschap, kort en bondig. ‘Die mannen, die u gisteren in de gevangenis hebt laten opsluiten staan nu op het tempelplein en ze leren het volk.’

En nu waren ze gevlogen.....!

De hogepriester schudde zijn hoofd.... Zoiets als dit kon je alleen maar van die stomme Galileeërs verwachten! Dat zat in de gevangenis omdat ze het volk leerden over Jezus en nog maar nauwelijks waren ze vrij of ze deden het weer. Ja, tot spot van het Sanhedrin. Ze staken hem gewoon de gek aan! Dat moesten de Farizeeërs met hem eens zijn. Maar deze keer zouden die twaalf apostelen er niet zo gemakkelijk vanaf komen...

Opnieuw ging een afdeling van de tempelwacht op mars om de twaalf apostelen gevangen te nemen. Deze keer ging de commandant zelf mee. Ze hadden wapens bij zich, maar die zouden ze niet gebruiken. Het volk dat in grote getale om hen heen stond zou in staat zijn om hen allemaal te stenigen.

Bij de twaalf aangekomen zei de commandant streng tegen hen dat het spreken op het tempelplein ten strengste verboden was en dat hij opdracht had gekregen hen voor de rechters te brengen. Natuurlijk kon het met geweld, maar wanneer zij rustig met hem mee wilden gaan dan hoefde hij hen de handboeien niet om te doen....

Het was een pak van zijn hart toen hij Petrus hoorde zeggen: ‘Wij moeten de machten die over ons zijn gesteld gehoorzamen. Wij gaan vrijwillig met u mee.’

Vlug liepen ze over het tempelplein naar het gerechtsgebouw. De mensen keken hen eerbiedig na. De apostelen wisten dat zij slechts één woord hoefden te zeggen en de hele menigte zou de tempelpolitie aanvallen om hen te bevrijden. Maar dat mocht niet. Afgelopen nacht had een engel hen bevrijd uit de gevangenis en tegen hen gezegd: *'Ga terug naar de tempel en vertel daar dat Jezus is opgestaan uit de dood.'*

Het kon nu nooit Gods bedoeling zijn om het volk in opstand te brengen. Het was nu hun plicht om ook voor de hoge heren van de Raad te getuigen van Jezus. Niemand wist wat hen daar te wachten stond, maar bang waren ze niet. Ook voor het Sanhedrin waren ze in Gods hand....

Kwaad keek hogepriester Kajafas naar de twaalf mannen voor hem. Hij vroeg niet hoe zij uit de gevangenis ontsnapt waren. Dat interesseerde hem niet. Op strenge toon zei hij: *'Hebben wij jullie niet verboden om op het tempelplein over Jezus te spreken! Maar jullie zijn er mee doorgedaan. Nu praat de hele stad over hem. En jullie geven ons de schuld van zijn dood!'*

Uit naam van alle twaalf antwoordde Petrus: *'Het is waar, u heeft gelijk, wij hebben uw gebod overtreden. Maar het is belangrijker om naar God te luisteren dan naar u. En wat de naam van Jezus betreft, de God van onze voorouders heeft hem uit de dood laten opstaan. **Hij leeft!** Wij hebben dat met onze eigen ogen gezien. Wij vertellen dit aan alle mensen met hulp van de heilige Geest die in ons is. Want God geeft de heilige Geest aan mensen die naar Hem luisteren.'*

De Sadduceeërs sprongen met woedende gezichten overeind. Dat lieten ze zich niet zeggen door zo'n eenvoudige Galileeër! Het was niet waar! Jezus opgestaan uit de dood? Onmogelijk. Dood is dood!

En dat laatste, dat God Zijn Geest gaf alleen aan wie naar Hem luisterden? Dat sloeg op hen! Die visserman uit Galilea verweet de hogepriester van Israël dat hij niet naar God wilde luisteren....!

Opgewonden zeiden ze tegen de andere raadsleden: *'Wij hebben deze mannen voor het gerecht gebracht om hen streng te straffen in de hoop dat ze dan zouden stoppen met hun 'verhalen' over Jezus. Maar nu hoort u het zelf. Deze mannen beledigen doelbewust ons allemaal. Wij kunnen nu niet meer tevreden zijn met een strenge straf. Wij eisen dat zij gestenigd zullen worden.'*

Het werd stil in de rechtszaal. Alle ogen keken naar de stoelen waar de Farizeeërs zaten. Wanneer ook zij voor de doodstraf waren dan was het lot van deze twaalf mannen bezegeld. De twaalf apostelen wisten dat het nu om leven of dood ging. Maar bang waren ze niet.

Eén van de Farizeeërs ging staan. Het was een oude man, een wetgeleerde. Zijn naam was Gamaliël. Om zijn wijsheid had iedereen respect voor hem.

Hij zei: *'Ik wil graag dat de gevangenen even buiten wachten zodat wij vrijuit kunnen praten.'*

Toen de twaalf apostelen buiten de zaal waren, zei hij: ‘Mannen van Israël, denk goed na voordat jullie deze mannen doden! Want een tijdje geleden zei Teudas dat hij een bijzonder iemand was en dat hij het volk zou leiden. Hij kreeg ongeveer vierhonderd volgelingen. Maar toen werd hij gedood en de groep van zijn volgelingen viel uiteen. Er bleef niets van over.

Daarna kwam Judas uit Galilea. Hij begon een opstand tegen de Romeinen. Dat was in de tijd dat de keizer de inwoners van zijn rijk liet tellen. Maar ook Judas ging dood en zijn volgelingen werden verjaagd.

Daarom waarschuw ik jullie: *Laat de volgelingen van Jezus met rust.* Laat ze hun gang maar gaan. Want als hun werk niets met God te maken heeft dan mislukt het toch wel. Maar als het Gods werk is, dan kunnen jullie niets tegen hen doen. Als jullie het toch proberen dan vechten jullie tegen God!’

..... dan vechten jullie tegen God!’

Na de woorden van de wijze Gamaliël durfden de Sadduceeërs niet langer de doodstraf te eisen. Zonder de stemmen van de Farizeeërs zou trouwens dat vonnis ook niet uitgesproken kunnen worden. Maar straf moesten ze wel krijgen. Na een kort beraad werd besloten dat alle twaalf gezeseld zouden worden en daarna vrijgelaten.

Toen de twaalf weer in de rechtszaal waren sprak Kajafas het vonnis uit. Ze hadden het wel verwacht en droegen geduldig de wrede straf. Toen zij later naar huis gingen waren zij blij dat zij om de naam van Jezus gepijnigd waren.

Natuurlijk gehoorzaamden de apostelen niet aan het bevel van het Sanhedrin. Elke dag leerden ze het volk op het tempelplein en in de huizen vertelden ze de gemeenteleden over Jezus. Zo lang als het mogelijk was zouden ze het evangelie van Jezus aan zo veel mogelijk mensen bekend maken.

Dat de vijandschap van het Sanhedrin alleen maar groter zou worden, daar twijfelden ze niet aan.

Maar toen de vervolging niet lang daarna begon kwam die van een heel andere kant dan de apostelen verwacht hadden.

Niet de twaalf apostelen, maar de “Grieks sprekende Joden’ waren de eerste slachtoffers.